

Overweging bij 100 jaar Antonius van Padua 18 juni 2017

Er zijn geen foto's in het parochie archief gevonden van de allereerste viering in deze kerk 20 juni 1917, maar het moet er toen ook feestelijk aan toe zijn gegaan die dag : een woensdag, midden in de week. Mgr. A. Diepen , hulpbisschop van Mgr. v.d. Ven kwam de kerk inwijden. En daarmee was de nieuwe parochie H. Antonius van Padua officieel van start gegaan.

Vandaag 18 juni 2017 en ook volgende week zondag 25 juni - dan met de bisschop - vieren we ons honderdjarig bestaan met gasten, zoals U vanmorgen, om met ons deze mijlpaal mee te vieren.

Toen al, aan het begin, hebben velen hun schouders gezet onder de opbouw van deze parochie en dat doen wij tot op de dag van vandaag nog steeds. Ook al is er tussen toen en nu veel verandert in ons godsbeeld , ons denken en spreken over God en ondanks dat de kerkbetrokkenheid hier zoals trouwens overal sterk is afgenomen ; we zijn, wat belangrijk is, in al die jaren een vitale geloofsgemeenschap gebleven.

We worden in onze tijd – misschien wel meer dan ooit -voor belangrijke vragen en keuzen geplaatst op kerkelijk vlak. Met het oog daarop zijn we, deel parochie geworden van een groter geheel, de Stefanus parochie. Maar we blijven daarbinnen als gemeenschap prominent aanwezig en we zullen proberen de eigen kracht van deze geloofsgemeenschap tot inzet van verdere samenwerking te maken. Want de kerk, die we samen zijn gaat ons nog altijd ter harte.

We mogen , zoals Rob van Woerkom al zei in z'n welkoms woord, vandaag best een beetje trots zijn op ons Godshuis met z'n indrukwekkende glas in lood ramen ,met z'n mooi gewelf, en prachtige orgel, deze kerk die we hier met veel liefde, inspanning en zorg samen hebben weten te onderhouden . Van de andere kant horen we ook in de eerste lezing van vandaag , dat het niet zozeer om het gebouw zelf gaat. Maar vooral om de evangelische boodschap van Jezus levend te houden, om hier in zijn geest daaraan samen verder te bouwen.

De tempel van God zijn wij zelf. Ja 't gaat om ons allen. Het gaat erom dat wij zelf als bewust christen in de samenleving gaan staan.

Het evangelieboek werd daarom vandaag plechtiger dan anders door het midden van de kerk naar voren gedragen , door Jan Zuiker aangenomen en op het altaar gelegd. De kerk als een gemeenschap van mensen rond het evangelie, met muren van huid en ramen als ogen die de levende stenen vormen van 't gebouw dat Gods kerk is.

De kerk wordt voor ons pas een heilige plek, een huis van God, als we er zelf een plek van maken om even stil te zijn, om te luisteren, te bidden , te zingen, te vieren dat God ons nabij is.

De kerk wordt pas een heilige plek als we er samen een huis van verbondenheid, van maken, een huis waar de deur altijd openstaat voor wie hier aanklopt en om aandacht vraagt , een huis van vrede waar mensen elkaar alle ruimte geven en bruggen bouwen naar vreemden.

Onze Kerkvader Augustinus heeft ooit gezegd : "Eert in elkander God ". "Eert in elk-ander God". Daarin ligt de kern van ons geloof, dat is 't wezen van een levend bouwwerk.

"Eert in elkander God" Als ik bij die vier woorden even blijf stil staan dan denk ik, 't evangelie, het verhaal van Zacheus dat ons vandaag wordt voorgehouden met de aanbeveling om op dezelfde wijze zoals Jezus dat deed, naar de ander te leren kijken, is nog niet zo gek. Want Jezus is altijd op zoek naar het beste in de mens die tegenover hem staat . Op zoek naar ieders innerlijke schat, die misschien wel heel diep onder het puin of het stof van iemands ziel begraven ligt. Het verhaal vertelt ons hoe Jezus een werkelijk contact , een werkelijke ontmoeting tot stand brengt met een man die door anderen was afgeschreven en uit hun midden was verstoten.

Jezus ziet Zacheus in het voorbijgaan, en Hij zegt tot hem " Zacheus kom uit de vijgenboom want vandaag wil ik bij jou te gast zijn". Jezus voelt zichzelf niet boven hem verheven, Hij wil als het ware "op ooghoogte" met Zacheus komen staan , op gelijk niveau. Zo konden zij elkaar als mens in de ogen kijken.

Wat opvalt ; Jezus kwam daarbij niet eerst met verwijten omdat Zacheus als hoofdambtenaar bij het tolwezen anderen had afgeperst . Hij zei ook niet zoals de kerk in dat geval zou zeggen : dat hij eerst maar eens moest gaan

biechten en penitentie doen . Nee , Zacheus hoefde niet voor Jezus op de knieën. Hij veroordeelde hem niet omdat hij rijk was, of om wat hij dan ook allemaal gedaan had.

Nee, Jezus ziet in Zacheus geen slecht mens, maar noemt hem ook een zoon van Abraham. En daarmee breekt hij als het ware de ijzeren hekken open waar Zacheus zich achter had teruggetrokken. Zacheus kon wel janken van geluk want hij voelde zich nu voor het eerst echt door iemand gezien.

De echte ontmoeting met Jezus maakte hem tot een ander mens en hij wordt weer solidair met anderen. Hij besluit, zo staat er ,de helft van zijn bezit aan de armen te geven.

Een kerk is dus ook een plek waar we ons kunnen oefenen om niet bang te zijn voor elkaar. Elkander en vooral de moeilijke ander, de vreemde ander, niet met argwaan en wantrouwen te bezien, een plek waar we kunnen leren elkaar echt aan kijken op “ooghoogte” , een plek waar we elkaar niet beoordelen of veroordelen om wie of wat we zijn of denken , maar delen in wat er te delen valt. Als wij mensen dat echt zouden kunnen, wordt daarin juist een nieuwe manier van samenleven zichtbaar.

Hoeveel mensen zouden er niet zijn net zoals Zacheus die -door de omstandigheden waarin zij in hun leven zijn terecht gekomen, door hun geaardheid of door wat dan ook - in de loop der jaren door de kerk op afstand zijn gezet. Hoeveel mensen hebben er niet aan de kerk pijn geleden omdat ze zich door hun eigen kerk veroordeeld voelden.

Hoeveel mensen hebben niet het gevoel gekregen er niet meer bij te horen.

Hoeveel mensen herkennen momenteel in zichzelf ook niet een soort verlangen naar zingeving en spiritualiteit, maar gaan daarbij andere wegen omdat zij bij de kerk geen aansluiting vinden, of denken daar niets meer te kunnen vinden. Wij als kerk hebben nog heel wat goed te maken, zou ik willen zeggen : een lied om ontferming en vergeving is dan ook vandaag zeker op z'n plaats.

De ander, de medemens, wie hij ook is, en hoe beschadigd hij ook is geraakt door het leven echt zien staan, daar staan we voor als kerk in de tijd van nu.

Het is daarom ook goed dat onze diaconale opdracht als kerk steeds meer centraal is komen te staan in navolging van onze grote voorgangers Antonius, Franciscus en Vincent de Paul.

Het is goed dat wij ons van tijd tot tijd op hun leven blijven bezinnen. Ze hebben gemeen dat hun zorg voor de mens zelf, de kerk alleen kan heiligen en geloofwaardig kan maken. Zij hebben Augustinus begrepen als hij zegt : “Eert in elk -ander God”.

De God die wij belijden, is zoals het evangelieverhaal ons wil zeggen, een God die wij ontmoeten in het aankijken van de ander op gelijk niveau, op “ ooghoogte”. Die God is een toegestoken hand die iemand overeind helpt, een arm om de schouder, die tranen van een wang veegt. Een God die met mensen begaan is en ons gewone mensen nodig heeft om herkend te worden.

Kortom voor elkaar zo goed als God proberen te zijn, zonder jezelf daar trouwens voor op de borst te kloppen, want zorgen voor elkaar dat doe je toch gewoon. Toen en nu en ook over 100 jaar is dat nog.

Zo hebben Antonius, Franciscus en Vincent de Paul het evangelie begrepen en gedaan en ook al die mensen in deze parochie die voor ons met aandacht voor de ander leefden.

Geen vreemde , verre God, maar een God van dichtbij, zo wil God door ons gekend worden, zo wil Hij ons hier blijven ontmoeten in elkaar. “In elkaar God eren”. Laten we zo in vertrouwen samen verder optrekken en daar straks na de viering maar eens op proosten . Amen.

Kees Megens